

TIME	SPOT	DIRA MER	DAYS																																												
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39						
1	FR. RC STOND E. 191																																														
2	FR. PAR. LINKS E. 191 + E. 192																																														
3	FR. PAR. RECHTS WIT																																														
4	FR. PAR. RECHTS R. 193																																														
5	FR. PAR. RECHTS R. 193																																														
6	FRONT DEUR WIT																																														
7	FRONT STOELLEN WIT																																														
8	FRONT E. 191 + E. 192																																														
9	FRONT E. 191 + E. 192																																														
10	PROFIEL L. WIT																																														
11	PROFIEL R. WIT																																														
12	R. PAR. LINKS R. 193																																														
13	R. PAR. RECHTS R. 193																																														
14	R. DEUR WIT																																														
15	R. DEUR WIT																																														
16	R. PAR. TOEGANG WIT																																														
17	R. VLEGER LV WIT																																														
18	R. VLEGER RV WIT																																														
19	R. VLEGER LV R. 193																																														
20	R. VLEGER RV R. 193																																														
21	R. VLEGER LV R. 193																																														
22	R. VLEGER RV R. 193																																														
23	PUBLIEK		X																																												

De drie mannen van Ypsilanti
Illustratie boven: ruimtelijk lichtplan Illustratie onder: tijdsverloop van het lichtplan PETER DE GRAEF / THEATERGROEP HOLLANDIA & DE STICHTING, HERFST 1997

Het vervelende van zo'n redenering is natuurlijk dat je niet zeker weet of het uiteindelijk zo zal uitdraaien. Maar ik vertrouwde op mijn intuïtie en negeerde de smeekbedes van enkele technici. Voor hen waren de computergestuurde lieverds uiteraard het gedroomde speelgoed. Hadden ze nu eindelijk de kans om er mee te... eh spelen en dan vond zo'n verwaand lichtmanneke die technologische wondertjes overbodige ballast! Alleen in deze context, drukte ik hen op het hart. Maar ik kon ze niet overtuigen.

'Waarschijnlijk kan hij er niet eens mee werken,' fezelde één van hen opzettelijk te luid.

'Dat zal voor jou eeuwig een raadsel blijven,' repliceerde ik.

Daarna volgde een periode van relatieve zenuwstijl. De lichttorens werden probleemloos in elkaar gezet en ik kon stilaan beginnen aan het veldwerk: plaatsen van extra buizen voor ophanging van de spots, graven van greppels voor bekabeling, in orde brengen van het weinige lichtmateriaal van het gezelschap en aanbrengen van regenbescherming. Ook een aantal belangrijke logistieke problemen raakten opgelost. Elektriciteit kwam niet langer uit een veel te lichte noodbatterij, maar uit een geruisloze diesgenerator. Nu ja, geruisloos, dat begrip was blijkbaar met oorwatjes gedefinieerd. Er kwam ook een grote mobiele tank met drinkwater en voor

de verwarming... tja, daarvoor moest het publiek zelf zorgen. Op de flyers zou men uitdrukkelijk dikke kousen, laarzen en warme kledij aanraden.

De promotie kwam verder nog op het idee om iedereen op voorhand een deken en achteraf een warme grog met citroen aan te bieden. Hun motivatie was bijlange zo slecht niet, constateerde ik opgetogen.

De regieassistente, een charmante verschijning overigens, kwam in die dagen regelmatig informeren naar de stand van zaken. 'Voorlopig gaat het goed,' was iedere keer mijn droge standaard antwoord, beseffende dat het moeilijkste nog moest komen. 'Voorzichtigheid is immers de moeder van de porseleinen olifantjes!' Opnieuw mijn grootmoeder. Met haar eigen versie.

350 spots

'Wanneer gaan we eindelijk eens op locatie repeteren? Ik ben dat kot hier kotsbeu!' schreeuwde één van de hoofdrolspelers na de wekelijkse doorloop op vrijdagnamiddag. Anderhalve maand hadden de acteurs gerepeteerd in een oude, verwaarloosde balzaal in het dichtstbij gelegen dorp en nu hadden ze zuurstof nodig.

Ik was elke week een paar keer langs geweest om de nieuwste ontwikkelingen te volgen en voelde ook de behoefte om alles samen te voegen. Decor, acteurs, licht, dansers, muziek, video en kostuums: deze ingrediënten moesten stilaan samen in de pan.

Alleen, er waren technische problemen gerezen. Het decor zat onverwacht achter op schema en het licht was er niet. 'Hoezo,' beet de regisseur me toe, 'het licht is er niet? Het moet! Ik wil maandagavond met alles d'erop en d'eraan kunnen werken.'

'Een gedeelte van de belichting is geïnstalleerd,' probeerde ik voorzichtig, 'de rest moet nog gebeuren omdat er een misverstand was met Illumina, het bedrijf waar we het materiaal huren. Ik had gevraagd om het woensdag te leveren en zij hadden zaterdag begrepen, omdat die kwijt van de verhuurafdeling blijkbaar de datum slordig genoteerd had.' Iedereen zweeg.

'Nu heb ik kunnen regelen dat ze het straks rond acht uur toch komen brengen en dat...' 'Waarom heb je geen andere firma gezocht?' onderbrak de regisseur me.

'Omdat geen enkele firma in staat is om tijdens het hoogseizoen zomaar 350 spots, 220 dimmers en tientallen kilometers kabel bijeen te toveren.' Opnieuw een veel te lange stilte.

'De enige oplossing is dat we het ganse weekend doorwerken,' zei ik een beetje teleurgesteld, 'maar dan moet iedereen van de technische ploeg bereid zijn om te blijven. Ze hebben al tamelijk veel uren overuren gepresteerd, dus ik weet niet of...'

Plots stond daar de zakelijke leider van het gezelschap. 'Bereid of niet bereid, dat kan mij geen fluit schelen, dat klotespel moet daar tegen maandag staan!'

Na deze subtiele interventie en de nodige discussies werd besloten dat we zouden doorwerken. Daar ging de verjaardag van mijn dochter. Nog iets wat ze mij later – terecht – zal aanwrijven.

De maandag daarop, in de namiddag, toen we met z'n allen van een kop koffie zaten te genieten, kwam onze charmante regieassistente opnieuw voorzichtig poolshoogte nemen.

'Ziezo, mamzel,' meldde ik blij. 'Fiat lux! Er kan vanavond gerepeteerd worden.'

'Maar of god ook zal zien dat het goed is, dat kan ik niet garanderen.' Ze lachte speels naar me, zoals alleen charmante regieassistentes dat kunnen, en verdween kwieker dan ze gekomen was.

Die avond bleek wat in de pan zat nog niet veel soeps. Toch bleef iedereen optimistisch: we hadden nog een drietal weken voor de boeg en alles